



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **B. N. L.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2025, č. j. OAM-1514/ZA-ZA11-HA13-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo rozhodnuto v řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost žalobce podanou dne 11. 11. 2024 tak, že tato žádost byla dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), shledána nepřípustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) není náležitě odůvodněné, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany nebyly náležitě posouzeny.
3. Nesouhlasil s vyhodnocením žalovaného, dle kterého členství ve X a homosexualita žalobce neobstojí jako nové skutečnosti.
4. Měl za to, že žalovaný pochybil, pokud žalobci neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. V případě tohoto institutu se sice uplatní správní uvážení, z napadeného rozhodnutí však nelze vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se humanitárního azylu. Je proto třeba, aby se žalovaný v dalším řízení s § 14 zákona o azylu náležitě vypořádal, neboť ve stávající podobě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce ve správním řízení uvedl, že chce v ČR zůstat, protože má obavu o svůj život, důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu tak byly jednoznačně naplněny.
5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, neboť neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na odůvodnění vydaného rozhodnutí, jedná se o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že v řízení o opakované žádosti tíží žadatele břemeno tvrzení ohledně podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.
7. Žalovaný shledal, že žalobce v minulém řízení o svém členství ve X nehovořil, jelikož tehdy nevěděl, že členové tohoto hnutí mají ve X potíže. Nicméně, žalobce se to dozvěděl v srpnu 2024 a tyto skutečnosti neuvedl v rámci soudního přezkumu minulého rozhodnutí. Z pohovoru rovněž vyplynulo, že žalobce žádné teoretické ani praktické znalosti týkající se samotného cvičení nemá. V důsledku toho žalovaný považuje tento nový důvod a související obavy z jednání soukromých osob za účelově uvedené a tudíž irelevantní.
8. Ohledně další nové skutečnosti, homosexuality žalobce, žalovaný poukázal na to, že tato skutečnost byla žalobci známa již v průběhu předchozího řízení a žalobce tak měl možnost i povinnost ji uvést za účelem jejího posouzení již v předchozím řízení. Sám potvrdil, že mu tato skutečnost byla známa již dříve, avšak nezmínil ji, neboť ji nepovažoval za podstatnou. Takové odůvodnění však neobstojí a neuvedení této skutečnosti je zaviněno výlučně žalobcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

9. Žalovaný uzavřel, že žalobcem uvedené skutečnosti se netýkají změny situace v zemi původu, motivů jeho odchodu ani jím prezentovaných problémů, které ve X měl mít, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
10. Ohledně humanitárního azylu uvedl, že žalobce neuvedl žádný důvod hodný zvláštního zřetele, odkázal na rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2024 č.j. 5 Azs 80/2024, dle které se k aplikaci § 11 odst. 4 zákona o azylu správní orgán nemusí výslovně vyjadřovat, pokud žádné významné okolnosti dány nejsou.
11. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opakované posouzení jeho žádosti, shledal žalovaný opakovanou žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení o ní proto v souladu s § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
12. Navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 11. 11. 2024 podal žalobce v ČR opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které v poskytnutí údajů uvedl, že žádá ze dvou důvodů. Za prvé, je členem hnutí X, které je ve X zakázáno, minule o tom nemluvil, protože nemyslel, že je to důležité, nevěděl, že členové této skupiny se dostávají ve X do problémů, to zjistil teprve před třemi měsíci a členem skupiny se stal před rokem. Druhým důvodem je skutečnost, že má v ČR matku a staršího bratra a chtěl by s nimi žít.
14. Při pohovoru dne 24. 1. 2025 se žalovaný dotazoval na podrobnosti k jeho žádosti, zejména na jeho příslušnost k hnutí X, žalobce uvedl, že se stal členem na přelomu léta a podzimu 2023, o zákazu skupiny se dozvěděl v srpnu 2024, cvičí několikrát týdně, byl dotazován na hnutí samotné, na cvičení, byl rovněž požádán, aby předvedl sestavu, kterou cvičí. Dále uvedl, že se bude ženit.
15. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 4. 2024 č. j. OAM-341/BA-BA07-HA13-2024 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu žádal, neboť má v ČR rodinu a nebyl mu prodloužen pobyt, ve X nemá zázemí.
16. Dne 28. 1. 2025 právní zástupce sdělil převzetí zastoupení žalobce a požádal o doplňující pohovor. Na výzvu žalovaného doplňující vyjádření s vysvětlením nepodal.
17. Ve správním spisu je obsažena zpráva o zemi původu, konkrétně X, Informace OAMP, 4. 6. 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, dále Zpráva MZV USA Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2023 ze dne 23. 7. 2024 a Zpráva Komise USA pro svobodu vyznání ve světě Výroční zpráva 2024 X ze dne 18. 6. 2024.
18. Žalobce se dne 15. 4. 2025 prostřednictvím svého zástupce seznámil s podklady pro rozhodnutí, v písemném vyjádření ze dne 22. 4. 2025 uvedl další důvod své žádosti, a sice, že je homosexuál. Dříve to neuvedl, neboť to nepovažoval za podstatné, ale po konzultaci s právním zástupcem tento důvod doplňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

19. V napadeném rozhodnutí ze dne 2. 5. 2025 žalovaný shrnul tvrzení žalobce poskytnutá v průběhu řízení, uvedl, ze kterých podkladů vycházel, mimo jiné se jednalo o předchozí rozhodnutí o mezinárodní ochraně a informace, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve X. Žádost posoudil podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a konstatoval, že se jedná o druhou žádost podanou na území ČR, neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti a řízení zastavil. Dle ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání.
22. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
23. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
24. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
25. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*
26. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
27. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které mají určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.“ Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ K tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-27.

28. Na tyto závěry NSS navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“
29. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl, že „odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.
30. Z výše uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (tedy v situaci, kdy o první podané žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto) lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Žalovaný se v souladu se zákonem a s příslušnou judikaturou zabýval otázkou, zda byly tyto podmínky naplněny.
31. Je nesporné, že žalobce v opakované žádosti částečně uváděl totožné důvody, jako v žádosti předchozí, tedy že má v ČR rodinu (matku a bratra) a ve X nemá žádné zázemí; to v řízení ani v žalobě nijak nepopíral. V tomto smyslu se tedy o důvod k novému meritornímu přezkumu opakované žádosti jednat nemohlo.
32. Žalobce uvedl jako novou skutečnost, že je příslušníkem skupiny X. Žalovaný tato nová tvrzení řádně vyhodnotil, přičemž soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že nemohou představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení meritorního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Jak totiž žalovaný správně odůvodnil, nemohlo se jednat o skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu či že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný na podkladě důkladného pohovoru se žalobcem vyhodnotil, že žalobce nemá o tomto hnutí téměř žádné znalosti, a to ani teoretické, ani praktické, přestože uváděl, že cvičí pravidelně několikrát týdně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V návaznosti na to žalovaný shledal, že tato skutečnost byla žalobcem uvedena pouze účelově a nelze mít za věrohodné, že by žalobce byl skutečně členem této skupiny. Tudíž tento nový důvod sdělený žalobcem nemohl být důvodem svědčícím o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu či že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu, a tedy nemohl být ani důvodem, který by opodstatňoval nové meritorní posouzení žádosti žalobce. K tomu žalobce neuplatnil žádnou věcnou námitku.

33. Pokud jde o nové tvrzení ohledně homosexuality, žalovaný vyhodnotil, že tato skutečnost již byla žalobci známa v průběhu prvního řízení o mezinárodní ochranu, a tedy měl možnost i povinnost ji uvést, bez zřejmého důvodu tak neučinil a nemůže se tak jednat o novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu. Nemůže se totiž jednat o skutečnost, která by nebyla bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Dále odůvodnil, proč i v tomto případě považuje danou skutečnost za účelově uvedenou. Soud ani v tomto odůvodnění žalovaného neshledal pochybení, neboť jedná-li o okolnost, kterou žalobce mohl zmínit již v předchozím řízení, nemůže být důvodem nového meritorního přezkumu. Ani k tomuto odůvodnění žalovaného žalobce neuplatnil žádnou věcnou námitku.
34. Soud připomíná, že žadatele v řízení o mezinárodní ochranu tíží břemeno tvrzení. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86: *„zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“*
35. Nelze akceptovat ani žalobní námitku, dle které nebyly zkoumány důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. V případě opakovaných žádostí se neuplatní § 14 zákona o azylu (srov. § 10a odst. 2), ale pouze ustanovení § 11 odst. 4, které umožňuje při řešení otázky přípustnosti opakované žádosti zohlednit případy hodné zvláštního zřetele.
36. Pokud jde o možnost aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu, lze odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 – 74, dle kterého: *„při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitého právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele.“* (srov. též usnesení NSS ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27). Dle rozsudku NSS ze dne 19. 7. 2024 č.j. 5 Azs 80/2024-28: *„K aplikaci § 11a odst. 4 zákona o azylu se totiž správní orgán ani nemusí výslovně*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyjadřovat, nejsou-li dány žádné významné okolnosti, k nimž při své úvaze odůvodňující zastavení řízení nepřihlédl.“

37. Dané ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu upravuje diskreční pravomoc žalovaného, který „může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou“. V případě žalobce žalovaný žádné důvody hodné zvláštního zřetele implicitně neshledal, přičemž žalovaný zkoumal a vzal v úvahu všechny relevantní okolnosti, které musely být zkoumány jako údajné nové důvody tvrzené žalobcem, a které mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu. Ohledně tvrzené příslušnosti ke skupině X žalovaný vyhodnotil výpověď žalobce jako nevěrohodnou a účelově uvedenou. Ohledně homosexuality uvedl, že ji žalobce mohl a měl uvést již v předchozím řízení, a navíc jde rovněž o účelově uvedenou skutečnost. Žalovaný tak implicitně shledal, že případ žalobce je případem běžným, neobsahujícím zvláštní důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klausule pro mimořádné okolnosti, již je zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení; k tomu srov. výše uvedený rozsudek NSS ze dne 21. 6. 20198, č. j. 2 Azs 101/2019-74. Soud se s tímto hodnocením žalovaného rovněž ztotožňuje. Žalobce je dospělý, svéprávný, v produktivním věku, bez zdravotních omezení, jeho případ (včetně tvrzené homosexuality) nevykazuje žádné mimořádné okolnosti, kterými by se měl žalovaný jako důvodem hodným zvláštního zřetele výslovně zabývat. Rozhodnutí tak netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.
38. Soud konstatuje, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Jinými slovy, vůbec nedojde k věcnému posouzení podané žádosti a jakákoli argumentace žalobce spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je tedy zcela irelevantní a mimoběžná. Neobstojí tudíž ani námitka (navíc zcela obecná), že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu, neboť k vlastnímu posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalovaný vůbec nepřistoupil, hodnotil pouze otázku přípustnosti této žádosti z hlediska existence „nových skutečností“ ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, kdy se s relevantními otázkami vypořádal přezkoumatelně a v souladu se zákonem, což je patrné z výše uvedeného. V tomto rámci důkladně zvážil veškerá tvrzení žalobce uplatněná v řízení a zabýval se i tím, zda nedošlo k podstatné změně situace v zemi původu.
39. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. listopadu 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.